

text
Víctor Raga

dibuixos
Montse Español

bromera

Un huracà anomenat Otília

Explora l'atmosfera amb el senyor Cantalombardi

S'acosta una tempesta

Abans de conèixer el senyor Cantalombardi pensava que estava com una cabra. Alguna volta me l'havia trobat per l'escala, amb els seus cabells rebolicats, i se m'havia posat un nuc a la gola. Què t'hi jugues que és un home llop o un menjacriatures?, pensava. Però després vaig canviar d'opinió. I tot per culpa d'Helena, que sempre m'està ficant en problemes.

Helena va a la mateixa classe que jo. I damunt viu a la mateixa finca, de manera que he de jugar i fer els deures amb ella, tant si vull com si no, perquè a ma mare li fa molta gràcia. «És tan bonica i tan responsable», diu. Potser sí que és bonica i responsable, però un poc destrellatada també ho és. Sempre m'està pessigant les galtes, o fent-me cosquerelles, i em diu coses per fer-me enrabiar.

–Ai, Martí, però mira que ets reguapo. Vols ser el meu nòvio?

Coses així. I davant de la professora, dels companys, de la fornera, del primer que passa pel carrer. Tenim nou anys. Digueu-me si no n'hi ha per a vomitar!

Però va ser gràcies a ella que vam conèixer el senyor Cantalombardi, i només per això no li vente un parell de carxots.

El vell Cantalombardi viu al pis de dalt, en un àtic amb una terrassa enorme. Ara està jubilat, però abans treballava de científic, o d'espia, o de professor, o de representant de formatges i xoriços, encara no ho sé molt bé.

El senyor Cantalombardi sap una pila de coses. Té l'àtic ple de trastos i d'aparells, fins i tot un hivernacle on guarda plantes per als seus experiments, plantes que tenen noms estranys com ara julivert, camamil·la o hortència. És per a tornar-se carabassa, de veres.

El cas és que Helena es va encabotar un dia a baixar a cal senyor Cantalombardi i mirar pel seu telescopi, però l'home ens va atrapar. I es va pensar que érem uns xiquets dolents que volíem destrossar-li la terrassa, perquè un individu el volia tirar de sa casa i no parava de fer-li la punyeta. Però el vam

ajudar a desfer-se d'aquell mala peça i ens vam fer amics.

Des d'aquell dia podem pujar a la seua terrassa sempre que volem. No cal que toquem a la porta, ens despengem per l'escaleta que comunica el terrat de la finca amb l'àtic i prou.

I això és el que vaig fer ahir a la vesprada. Quan hi vaig arribar, Helena i el senyor Cantalombardi ja estaven treballant a l'interior de l'hivernacle.

–Ah del vaixell, puc pujar? –vaig preguntar.

El senyor Cantalombardi va traure el cap de la caseta de vidre i va respondre:

–Ei, grumet d'aigua dolça, t'estàvem esperant.

No ens hem tornat bojós. L'àtic no és un vaixell, prou que ho sabem, i més que pujar a bord, el que fem és baixar-hi, però ens agrada

imaginar que la terrassa del senyor Cantalombardi és com un vaixell que navega enmig de la mar.

Al cel s'estaven acumulant alguns núvols foscos. Feia un poc de fred, i em vaig haver de botonar la jaqueta abans de baixar. Al costat de l'escaleta, el senyor Cantalombardi havia instal·lat un trasto amb una fletxa i una mena de culleres que es menejaven gràcies a la força del vent.

Un instant després em vaig reunir amb Helena i el senyor Cantalombardi a l'interior de l'hivernacle. Helena estava trasplantant una planta i omplia el test de terra. Em va somriure i em va pessigar la galta.

–Ui, però que reguapo que estàs, Martí!
–va cridar com una lloca histèrica. I, després va dir la frase típica per a fer-me enrabiari:–
Vols ser el meu nòvio?

El senyor Cantalombardi va esclafir a riure. A ell li fan molta gràcia les brometes d'Helena, però jo crec que la meua veïna estaria millor en un circ vestida de pallsa i amb un nas fals.

Em vaig netejar la cara de terra i vaig canviar de tema.

–He vist el trasto que ha col·locat allà dalt. Per a què serveix?

–És un penell, i ens indica la direcció del vent. El vent fa girar la fletxa en la seua direcció. Si canvia el vent, la fletxa també ho fa.

–Hi ha un penell al capdamunt del campanar –va dir Helena.

–Ah, sí, i ma tia en té un en forma d'un animal, un que té plomes i...

–Un pollastre?

–Que l'ha vist vosté també, el penell de ma tia?

–No, però, la majoria de penells tenen forma de...

En aquell moment va bufar un colp d'aire i l'aparell va començar a pegar voltes sobre si mateix.

–I per a què serveixen les culleres de plàstic? –vaig preguntar.

–Ens indica la força del vent. Com més vent fa, la roda gira més ràpid. Es diu anemòmetre.

–Mamòmetre? És la primera volta que ho sent.

–Anemòmetre, Martí –em va corregir Helena.

–I jo què he dit? Llesta, que ets una llesta!

–Estàs molt guapo quan t'enfades, ho saps? –va somriure ella, i em va acariciar la galta una altra volta.

Per què sempre m'ha de fer enrabiatar?

–Ta mare t’hauria de posar pebrera en la boca quan t’alces al matí, això és el que hauria de fer.

–Guapo!

–Idiota!

El senyor Cantalombardi ens va separar. Semblava que li feia molta gràcia, això. M’encantaria que li ho feren a ell, a veure què li semblava.

–Hauries d’estar content que una xica et diga floretes, Martí. I vinga, ja n’hi ha prou, ajudeu-me a regar les plantes, que sempre esteu com el gat i el gos.

El vam acompanyar a l’interior de l’hivernacle. En un racó hi havia una pica i una aixeta que connectava amb una canonada que es perdia pel sostre de l’hivernacle. El senyor Cantalombardi ens havia ensenyat un dia que la canonada conduïa a un depòsit que arre-

plegava la pluja. El sistema permetia estalviar aigua. A més, el depòsit era transparent, i el senyor Cantalombardi havia pintat unes marques a l'exterior per a mesurar la quantitat de pluja que queia per metre quadrat. S'anomenava pluviòmetre, ens havia dit.

–Per a què vol arreplegar l'aigua? –vaig preguntar.–. Per què no connecta la mànega a l'aixeta i prou?

–L'aigua és un bé escàs, Martí, i hem de saber aprofitar-la. Sense l'aigua no podríem viure. En necessitem per a beure, per a regar els camps que ens proporcionen l'aliment, per a produir energia elèctrica...

–I es pot arribar a gastar? –va preguntar Helena.

–En realitat, a la Terra sempre hi ha la mateixa quantitat d'aigua, però es troba en estats diferents. Sabeu de quina manera, veritat?